

Άρειος Πάγος 1112/1985,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ. ΛΣΤ' 1986 σελ. 144

Περίληψη: "Έννοια αμέλειας. - Η μη ανάθεση επικίνδυνης εργασίας σε εργάτη ή κάποιον άλλον αδαή ή ακατάλληλο γι' αυτήν αποτελεί στοιχειώδη πρόβλεψη λογικού ανθρώπου. - Ορθή και αιτιολογημένη καταδίκη για σωματική βλάβη από αμέλεια του αναιρεσείοντος, ο οποίος ανέθεσε επικίνδυνη εργασία στην παθούσα, δηλαδή το χειρισμό αυτόματου ιμάντος μεταφοράς κουτιών, με συνέπεια η τελευταία λόγω της ελλείψεως τεχνικών γνώσεων και πείρας να ακρωτηριασθεί".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αρεοπαγίτης Χ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Γ. ΔΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόρος Δ. Μπαγιώργας

Κατά το άρθρ. 314 § 1 του ΠΚ "Ο εξ αμελείας προξενών σωματικήν κάκωσιν ετέρου η βλάβην της υγείας αυτού τιμωρείται διά φυλακίσεως μέχρι τριών ετών". Κατά το άρθρο 28 του ίδιου Κώδικα, εξάλλου, αμέλεια υπάρχει αν διαπιστωθεί, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, **α)** ότι ο δράστης παρέλειψε να τηρήσει την επιμέλεια την οποία, κατά κρίση αντικειμενική, όφειλε να τηρήσει, γιατί την επιβάλλουν σε κάθε μέσο συνετό και ευσυνείδητο άνθρωπο όταν βρεθεί κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες περιστάσεις, οι κανόνες που ρυθμίζουν την άσκηση του επαγγέλματός του ή του έργου στο οποίο, στη συγκεκριμένη περίπτωση είχε επιδοθεί, η κοινή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων πείρα και λογική ή οι συνήθειες που επικρατούν στο κοινωνικό βίο και στις συναλλαγές, και **β)** ότι μπορούσε κι αυτός, κατά κρίση υποκειμενική, σύμφωνα με τις προσωπικές του περιστάσεις, τις ιδιότητές του, τις γνώσεις του και τις ικανότητές του να προβλέψει, πως η συγκεκριμένη δράση του θα έχει ίσως για συνέπεια το συγκεκριμένο αποτέλεσμα που αυτή έφερε και να το αποφύγει. Απαιτείται ακόμα για την ύπαρξή της και αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην παράλειψη της επιμέλειας που έπρεπε να καταβληθεί και του αποτελέσματος που αυτή είχε σαν συνέπεια(1). Η μη ανάθεση εργασίας επικινδύνου σε εργάτη ή κάποιον άλλον αδαή ή ακατάλληλο γι' αυτήν, αποτελεί πραγματικά, κατά κοινή πείρα και λογική, στοιχειώδη πρόβλεψη συνετού ανθρώπου, δεδομένου ότι, από την ανάθεσή της σε αδαή, ο κίνδυνος γίνεται ακόμα περισσότερος και πάρα πολύ πιθανή η επέλευσή του. Στη προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από το συνδυασμό του αιτιολογικού προς το διατακτικό της απόφασης που προβάλλεται, το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης που δίκασε, δέχεται, κατά την ανέλεγκτη από τον Άρειο Πάγο κρίση του, ότι από τις αποδείξεις προκύπτει ότι ο αναιρεσείων κατηγορούμενος, σαν διευθυντής του εργοστασίου κονσερβοποιίας, στην Πατρίδα-Ημάθιας, στις 7 Ιουλίου 1981, έγινε υπαίτιος σωματικών βλαβών της ανήλικης εργάτριας Χ.Γ. από αμέλειά του ήτοι από έλλειψη της προσήκουσας προσοχής που όφειλε από τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλλει για να αποφύγει το ατύχημα χωρίς να προβλέψει το αξιόποιο αποτέλεσμα που είχε για συνέπεια η πράξη του ήτοι με την παραπάνω ιδιότητά του, πήρε για εργάτρια στο εργοστάσιο την παραπάνω Χ.Γ., που ήταν, μάλιστα, μικρότερης ηλικίας από την ηλικία που απαιτεί η εργατική νομοθεσία για να έχει δικαίωμα να εργασθεί, στην οποίαν ανάθεσε εργασία στη ταινία μεταφοράς των κουτιών από τη κάμινο του εργοστασίου, ενώ γνώριζε ότι η εργασία αυτή ήταν επικίνδυνη και η εργάτρια που έπαθε το ατύχημα δεν είχε τις αναγκαίες για την εργασία που της ανάθεσαν τεχνικές γνώσεις ούτε και τη σχετική σ' αυτή πείρα με συνέπεια, όταν απ' την ταινία μεταφοράς έπεσε ένα κουτί και σφηνώθηκε τούτο στην αλυσίδα της, να επιχειρήσει αυθόρμητα να το αποσύρει με το αριστερό της χέρι με αποτέλεσμα να ακρωτηριασθεί το μικρό της δάχτυλο και να πάθουν πολλαπλά κατάγματα, από τα άλλα δάχτυλα του αριστερού της χεριού, ο παράμεσος και ο μεσαίος, το αξιόποιο δε αυτό αποτέλεσμα, που έχει σαν συνέπεια η παραπάνω πράξη, δε μπόρεσε να το προβλέψει, μολονότι, από την ιδιότητα που είχε και τη πείρα του μπορούσε και από το επάγγελμα ήταν υποχρεωμένος, σε ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή. Με τα περιστατικά αυτά που ανέλεγκτα δέχτηκε το Εφετείο, κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα κατηγορούμενο για την πράξη των σωματικών βλαβών από αμέλεια, πράξη που προβλέπεται και τιμωρείται απ' τα άρθρ. 28 και 314 του ΠΚ. Τα περιστατικά δε αυτά αρκούν για να θεμελιώσουν το στοιχείο της αμέλειας, που είναι απαραίτητο για να στοιχειοθετηθεί η πράξη της σωματικής βλάβης από αμέλεια με την έννοια αυτής που εκτέθηκε παραπάνω, αφού ο αναιρεσείων ο οποίος, σαν διευθυντής του εργοστασίου, είχε την υποχρέωση, από τη σύμβαση, την κοινή πείρα και τους τεχνικούς κανόνες, να γνωρίζει το επικίνδυνο της εργασίας που ανάθεσε στην εργάτρια, που έπαθε τις σωματικές κακώσεις, κι ότι αυτή δεν είχε πείρα στην εργασία αυτή ούτε γνώριζε τον τρόπο της διεξαγωγής της, έπρεπε να μην αναθέσει σ' αυτήν τέτοια εργασία και να λάβει τα απαραίτητα μέτρα για ν' αποτραπεί κάθε κίνδυνος σ' εκείνους που εργάζονταν σ' αυτήν, αν δε στο διατακτικό της απόφασης που προβάλλεται, αναφέρεται, επί πλέον, ότι δεν τηρήθηκε και συγκεκριμένη διάταξη νόμου (άρθρ. 62 του από 14.3/22.3.1984 Διατάγματος),

τούτο δεν έχει καμιά σημασία, αφού τα πραγματικά περιστατικά, που έγιναν δεκτά, είναι αρκετά για να συγκροτήσουν την έννοια της αμέλειας, χωρίς να απαιτείται γι' αυτήν να υπάρχει και παράβαση ειδικού νομικού ορισμού. Ορθά λοιπόν το Εφετείο ερμήνευσε και εφάρμοσε τις παραπάνω ουσιαστικές ποινικές διατάξεις, των οποίων τα στοιχεία υπάρχουν πλήρη στην απόφαση που προσβάλλεται και δεν παραβίασε αυτές ούτε πλαγίως, αφού ούτε αντίφαση υπάρχει ανάμεσα στο αιτιολογικό και το διατακτικό της απόφασης ούτε άλλη διασάφηση ή καθορισμός γεγονότων χρειάζεται για να καταλογισθεί η πράξη στον αναιρεσείοντα, έχει δε αυτή την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία που απαιτεί το σύνταγμα και το άρθρο 139 του ΚΠΔ.

(1) Βλ. και Α.Π. 737/1985, Ποιν.Χρον. ΛΕ'/923 επ.